

Stunder utan tankar

Pilgrimsleden el Camino i Spanien lockar varje år mängder av vandrare – inte minst värmlänningar. Vad händer när en normalt stressad människa lämnar sitt vanliga liv för att vandra, vilka dimensioner öppnar sig? Kyrknytt bad radiokrönikören och nyblivne pensionären Håkan Jäder dela med sig av sina erfarenheter.

o----- text & bild HÅKAN JÄDER -----o

”Nå, hur var det då?”

säger folk, ”Hur hade du det? Var det kul, berätta!”

Men jag vet inte om jag kan, eller är det kanske så att jag bara inte vill.

Det hände saker under den där vandringen som jag tror jag vill behålla för mig själv. Känslan var den samma som jag hade förra året, då hade jag varit iväg på en veckas buddistisk meditationsretreat i södra England; det var samma frågor då, ”Nå, hur var det?”

Egentligen skulle det räckt med att svara ”Jo tack bra, det var alla tiders”, för det tyckte jag att det var. Det var första gången jag var på ett sådant ställe, med långa stunder av tystnad, ingen tv, ingen telefon, ingen dator. Och så detta att meditera, så annorlunda från allt i mitt vanliga liv. Men som sagt, jag gillade det. Och detsamma kan jag alltså säga om denna vandring som jag nyligen gjort till Santiago de Compostela, Pilgrimsleden i norra Spanien: Jag tyckte om det, jag tyckte det var alla tiders.

Jag vet att det låter futtigt, men hur beskriver man ett inre välbefinnande? Att säga ”Jag kände mig lycklig” möts av frågan ”På vilket sätt då?”. Lycka har blivit ett dussinord man numer mest möter i sportsammanhang, tillsammans med andra värdeord som katastrof eller förödande. Vårt språk blir alltmer utarmat.

JAG VISSTE INTE ALLS vad min pilgrimsvandring skulle innehålla. Jag visste bara att jag skulle gå från punkt ett till punkt två – från Llanes på nordkusten till Santiago i Galicien, en sträcka på dryga 40 mil – med åtta kilo på ryggen.

Innan jag åkte intalade jag mig själv att inte spänna bågen för hårt. Blir det för jobbigt tar jag en buss eller ett tåg, tänkte jag, eller så kan jag skicka rygsäcken i förväg till det ställe jag tänkt övernatta på. ”Tänk på att du är 65 år Håkan, ha inte Luther på axlarna, du behöver inte bevisa nåt, se bara till att ha det bra”, ungefär så lät det i skallen.

Men trots att jag kollade extra noga lyckades ändå Luther smita ombord. Som en tjugitig fripassagerare satt han där på axeln och fick mig förstås att spänna bågen hårdare än jag tänkt. Resultatet blev därefter såklart, redan tredje dagen fick jag uppsöka läkare för att få bukt med överansträngda och inflammerade muskler. Men sen var jag tillbaka på banan, och det var förmodligen också Luthers fel. Tanken på att ta en buss eller ett tåg blev allt mindre lockande, och att bära min egen rygsäck blev till en självklarhet.

Visst var det lite väl tufft ibland – en värkande nacke, blåsor på fötterna och en stortå som helt tappade sugen, men jag lärde mig leva med det. Och ju mer dagarna gick och milen rann undan så blev vi allt bättre kompisar Luther och jag, när han märkte att han kunde släppa piskan visade han sig vara riktigt trevlig.

Så jag fylldes av ett lugn, en frid om man så vill. Att vandra ensam där på gröna kullar med Atlanten till höger och snöklädda berg åt andra hållet, för att sen vika av in bland dessa berg, med porlande bäckar och vårblommor, många timmar utan att se varken hus eller människor, bara lite tamboskap... Jag har aldrig upplevt något liknande, trots att jag rest mycket. Som meditation betraktat passade det här mig utmärkt. Trivsamma tankar gjorde sig hemmastadda i huvudet, jag förde långa samtal med högre makter, upprepade några mantran och en hemmagjord bön. Men där fanns också stunder utan en enda tanke, bara förnimmelsen av vinden, vågorna och fågelsången.

IBLAND VAR JAG SÅ TRÖTT OCH SLITEN att jag knappt tog mig fram, rygsäcken kändes alldeles för tung och Caminon bara fortsatte och fortsatte. När jag trodde att nu, efter detta krön, måste jag väl vara framme, såg jag uppe på toppen bara nästa topp – och därefter ännu en.

Men det som var nytt för mig och som jag förvånades över, var att jag faktiskt aldrig tappade humöret. Jag blev aldrig sur och grinig – något som jag annars har ganska lätt för att bli. Och så detta att ta vara på tiden, att stanna och småprata en stund med en ko, kanske sjunga Briggen Blue Bird för några förvånade hästar och att verkligen njuta av smaken av äpplet som jag burit med mig många timmar.

Jag minns så tydligt det där lyckoruset som infann sig när jag på morgonen, efter att ha lämnat staden eller byn där jag sov, vek av från landsvägen och in mellan träden och ut i det okända. Det var som att komma hem, som att komma tillbaka till ett tillstånd av närvaro och frid.